

บทความวิจัย

เรื่อง

จิ้งกักับการรวมเกาหลีในยุค 3 ก๊ก

โดย

นายสกนัตร์ร ตนายะพันธุ์

รหัสนักศึกษา 05540660

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรพร ภูพงษ์พันธุ์

โครงร่างวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2557

หัวข้อสารนิพนธ์	จีนกับการรวมเกาหลีในยุค 3 ก๊ก
ชื่อนักศึกษา	นายสกันต์ธร ตนายะพันธ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรพร ภูพงษ์พันธ์
ภาควิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษา เพื่อวิเคราะห์และศึกษาปัจจัยต่างๆที่ทำให้ประเทศจีนเข้ามามีบทบาทในการรวบรวมแผ่นดินของเกาหลี และบทบาทภายหลังที่ประเทศจีนได้เข้ามามีส่วนในการรวมอาณาจักรเกาหลีในยุคสามก๊ก

ผลการศึกษาสรุปได้ว่าปัจจัยที่ทำให้ประเทศจีนเข้ามามีบทบาทในการรวบรวมเกาหลีในยุค 3 ก๊ก คือจีนเกรงว่าอาณาจักรโคกูรยอจะเป็นภัยต่อตนเอง และต้องการที่จะขยายอำนาจ จีนจึงได้ร่วมมือกับอาณาจักรซิลลา โดยการร่วมมือกับอาณาจักรซิลลาในการตีอาณาจักรโคกูรยอและ อาณาจักรแพกเจ ทั้งนี้จีนมีจุดประสงค์หลักคือการขยายอำนาจและเผยแพร่วัฒนธรรมของตนเองเข้าสู่เกาหลี แม้สุดท้ายหลังจากที่จีนและอาณาจักรซิลลาสามารถยึดครองแผ่นดินเกาหลีได้สำเร็จ จีนได้ถูกอาณาจักรซิลลาโจมตีขับไล่ออกจากดินแดนของเกาหลีเนื่องจากอาณาจักรซิลลาต้องการที่จะเป็นผู้ที่มีอำนาจทั้งหมดในการปกครองดินแดนเกาหลี

แม้สุดท้ายจีนจะไม่สามารถเข้ามามีอำนาจในดินแดนของเกาหลีได้แต่วัฒนธรรม แนวคิด การปกครองวิถีชีวิตต่างๆ ของจีนมากมายก็ถูกถ่ายทอดไปสู่อาณาจักรเกาหลี

จีนกับการรวมเกาหลีในยุค 3 ก๊ก

ความสัมพันธ์ระหว่างจีนและเกาหลีในช่วงตั้งแต่ตอนต้นคริสตกาลเป็นไปอย่างใกล้ชิด โดยจีนเป็นเสมือนเมืองพี่ที่มีความเจริญรุ่งเรืองมีวัฒนธรรมสูงเด่นและมีอำนาจทางการเมืองการปกครองเหนือกว่าเกาหลี ซึ่งต้องพึ่งพาจีนแทบทุกทาง วัฒนธรรมจีนถือเป็นสิ่งสำคัญสูงสุดและเป็นแบบอย่างที่คุณเกาหลียกย่องและเอาเป็นแบบอย่าง คนในราชสำนักต้องเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อใช้ในการศึกษาศิลปะวิทยาการและวิถีธรรมเนียมปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลัทธิขงจื้อ

ในช่วงที่เกาหลีเข้าสู่ยุคอาณาจักรสามก๊กคือ อาณาจักรโคกูรยอ อาณาจักรแพกเจ และอาณาจักรซิลลา นั้น ประเทศจีนตกอยู่ภายใต้ความสับสนวุ่นวายทางการเมืองและการแย่งชิงอำนาจ มีการเปลี่ยนอำนาจของราชวงศ์ต่างๆ ตลอดเวลา ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 6 พันธมิตรเดิมของอาณาจักรซิลลาคือ อาณาจักรแพกเจได้เริ่มหันไปผูกมิตรกับอาณาจักรโคกูรยอ เพื่อพยายามต้านทานอำนาจของอาณาจักรซิลลา อาณาจักรซิลลาจึงเลือกที่จะผูกมิตรกับราชวงศ์สุ่ยที่กำลังก้าวขึ้นมาใช้อำนาจในประเทศจีนช่วงนั้น โดยจีนได้ส่งกองกำลังเข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยอถึงสองครั้งแต่ก็พ่ายแพ้

การพ่ายแพ้ของจีนต่ออาณาจักรโคกูรยอได้ทำลายกำลังใจของทหารและความเชื่อมั่นในราชสำนักของจีนส่งผลให้ราชวงศ์สุ่ยเสื่อมอำนาจ ราชวงศ์ถังได้ขึ้นสืบทอดอำนาจการปกครองแทน อาณาจักรโคกูรยอผูกสัมพันธ์กับอาณาจักรแพกเจพยายามเข้ายึดดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำฮั่นคินจากอาณาจักรซิลลา เพื่อตัดขาดการติดต่อของอาณาจักรซิลลากับราชวงศ์ถังของจีน แต่ราชวงศ์ถังอ้างความเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรซิลลา เรียกร้องให้อาณาจักรโคกูรยอถอยทัพจากการบุกอาณาจักรซิลลาทันที ข้อเรียกร้องนั้นได้รับการปฏิเสธ จีนส่งกองทัพเข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยอถึง 4 ครั้ง แต่ไม่เคยมีชัยชนะเหนือโคกูรยอเลยแม้แต่ครั้งเดียว จักรพรรดิแห่งราชวงศ์ถังจึงทำข้อตกลงกับอาณาจักรซิลลาเพื่อเข้าร่วมโจมตีอาณาจักรโคกูรยอจากทางใต้ โดยวางแผนให้อาณาจักรซิลลาเข้าโจมตีอาณาจักรแพกเจก่อน

หลังจากจีนสามารถยึดอำนาจอาณาจักรแพกเจได้แล้ว ค.ศ. 661 กองกำลังร่วมของจีนและของอาณาจักรซิลลาได้เข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยอ นับเป็นสงครามครั้งที่ยุทธศาสตร์ที่รุนแรงที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์เกาหลี แต่กองกำลังร่วมก็พ่ายแพ้แก่กองกำลังของอาณาจักรโคกูรยอ ค.ศ. 667 กองกำลังร่วมของจีนและของอาณาจักรซิลลาได้เข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยออีกครั้ง คราวนี้กองกำลังร่วมสามารถมีชัยชนะเหนืออาณาจักรโคกูรยอ หลังจากประสบความสำเร็จในการโจมตีอาณาจักรโคกูรยอแล้ว ทางจีนได้ส่งชาวจีนไปปกครองพยายามถ่ายทอดความคิดตลอดจนวัฒนธรรมต่างๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการกลืนทางวัฒนธรรมและกลายเป็นส่วนหนึ่ง

ของจีนในที่สุด และแต่งตั้งผู้นำที่เป็นเพียงหุ่นเชิดของตนโดยมาจากเชื้อพระวงศ์เดิมของแต่ละอาณาจักร เพื่อเป็นการทานอำนาจของอาณาจักรชิลลา ค.ศ. 671 อาณาจักรชิลลาเริ่มเป็นศัตรูกับราชวงศ์ถังของจีนอย่างเปิดเผย โดยเข้าโจมตีศูนย์บัญชาการทหารจีนในเขตอาณาจักรแพกเจและเขตอาณาจักรโคกูรยอ ครั้งนี้ อาณาจักรชิลลาสามารถต้านทานอำนาจของจีนและสามารถครอบครองดินแดนทั้งหมดบนคาบสมุทรเกาหลีได้ เป็นผลสำเร็จ ค.ศ. 735

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า จีนมีบทบาทในการรวมอาณาจักรเกาหลีในยุคสามก๊ก โดยส่งกองกำลังร่วมมือกับอาณาจักรชิลลาเข้าโจมตีอาณาจักรแพกเจและอาณาจักรโคกูรยออยู่หลายครั้ง ส่งผลให้จีนมีบทบาทในการปกครองหลังจากที่สามารถรวมอาณาจักรเกาหลีได้แล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์บทบาทของจีนในการรวมอาณาจักรเกาหลีในยุคสามก๊ก โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องปัจจัยที่มีส่วนให้จีนส่งกองกำลังช่วยเหลืออาณาจักรชิลลาในการรวมอาณาจักรเกาหลีให้เป็นหนึ่งเดียว บทบาทของประเทศจีนในการรวมอาณาจักรเกาหลี

ความเป็นมาอย่างสังเขปของเกาหลีก่อนยุคสามก๊กถึงยุคสามก๊ก¹

ประวัติศาสตร์ของประเทศเกาหลีมีการค้นพบว่ามีมนุษย์อาศัยอยู่ในคาบสมุทรเกาหลีมาไม่น้อยกว่า 30,000 ปี หรือตั้งแต่ในช่วงปลายของยุคหินเก่า เมื่อประมาณ 600-700 ปีก่อนคริสต์ศักราช มีการเริ่มผลิตเครื่องใช้ที่ทำจากสัมฤทธิ์ ซึ่งการกำเนิดวัฒนธรรมโลหะสัมฤทธิ์ได้ส่งผลต่อการพัฒนาการด้านสังคมเผ่าพันธุ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางตอนเหนือทางคาบสมุทรเกาหลี จนนำไปสู่เกาหลีในยุคเผ่าพันธุ์ ซึ่งในยุคนี้เป็นยุคที่มีเผ่าพันธุ์ต่างๆ มากมาย ได้แก่ ชนเผ่าโซซอนโบราณ² ชนเผ่าเซียงนู³ ชนเผ่าวิมาน ชนเผ่าพูยอ ชนเผ่าโคกูรยอ ชนเผ่าอกจอ ชนเผ่าทงเย ชนเผ่าสามฮัน (มาฮัน ซินฮัน พยอนฮัน) ในประวัติศาสตร์เกาหลีชนเผ่าโคกูรยอสามารถพัฒนาขึ้นมาเป็นระดับอาณาจักรได้ราวปลายศตวรรษที่ 2 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเกาหลีในยุคสามก๊ก

¹ ไพบูลย์ ปิตะเสน, ประวัติศาสตร์เกาหลีจากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย (กรุงเทพมหานคร : คงวุฒิคุณากร, 2545), 11-37.

² ต่างจาก "โซซอน" ที่เป็นคำใช้เรียกชนชาติเกาหลีในปัจจุบัน

³ ชนเผ่าเร่ร่อนเลี้ยงสัตว์ทางตอนเหนือของเอเชีย

ยุคสามก๊กหมายถึงยุคที่อาณาจักรของเกาหลีมีอำนาจ 3 อาณาจักร ตั้งแต่ราวปลายศตวรรษที่ 2 จนถึงราวปลายศตวรรษที่ 6 มีการแย่งชิงอำนาจกันระหว่างอาณาจักร 3 อาณาจักรเพื่อรวมอำนาจให้เป็นหนึ่งเดียว อาณาจักรทั้ง 3 ได้แก่

อาณาจักรโคกูรยอ มีกษัตริย์ปกครอง 28 พระองค์ มีระยะเวลาการดำรงอยู่ของอาณาจักรประมาณ 600 กว่าปี เกิดขึ้นจากการยึดเผ่าพันธุ์อื่นๆ ข้างเคียงได้อย่างต่อเนื่อง เริ่มจากดินแดนชายฝั่งทะเลตะวันออกและทางใต้ เช่น ชนเผ่ากัจจอ ชนเผ่าทงเย เป็นต้น จากนั้นจึงสามารถรวมชนเผ่าพูยอและมณฑลฮยอนโท ระบบราชการของอาณาจักรโคกูรยอได้เจริญก้าวหน้าขึ้นในสมัยกษัตริย์โซซูริม (ค.ศ. 371-384) ได้ย้ายเมืองหลวงลงมายังเมืองเปียงยางจากเดิมอยู่ที่เมืองคุงแนซอองได้มีการตรากฎหมายเพื่อใช้ปกครองสังคมและใช้บริหารราชการแผ่นดิน มีการแบ่งขุนนางออกเป็น 12 ระดับ ระบบการบริหารตำแหน่งขุนนางในอาณาจักรโคกูรยอแบ่งออกเป็น 2 สาย คือ สายฮยอง และสายซาจา ขุนนางสายฮยองทั้งหมดมาจากผู้นำเผ่าต่างๆ และหัวหน้าสายตระกูลเดิม ส่วนขุนนางสายซาจาเป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นใหม่มีหน้าที่ในการติดต่อสื่อสารและเก็บภาษี อาณาจักรโคกูรยอแบ่งออกเป็น 5 อาณาเขตการปกครอง สำหรับกรรมสิทธิ์ในที่ดินถือว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของกษัตริย์ทั้งหมด ระบบกฎหมายของอาณาจักรโคกูรยอได้รับอิทธิพลจากก๊กเว่ยและอาณาจักรจิ้นของจีน เช่น การเก็บภาษีหัวบุคคล มีการตรากฎหมายเพื่อช่วยเหลือประชาชนที่เต็มใจจ่ายภาษีอากรให้แก่รัฐ คือ กฎหมายซินแดบอบ

ภาพที่ 1 : แผนที่อาณาจักรโคกูรยอ

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/library/topicstock/2011/12/K11471275/K11471275.html>

แพกเจ มีกษัตริย์ปกครอง 31 พระองค์ มีระยะเวลาการดำรงอยู่ของอาณาจักร 678 ปีเคยเป็นชนเผ่าหนึ่งของชนเผ่าพูยอทางตอนเหนือที่อพยพลงได้มาตั้งถิ่นฐานบริเวณมิจูโฮ จากนั้นได้ยึดครองดินแดนของชนเผ่าอื่นๆ ในบริเวณมกจี๊ก จนกระทั่งขยายลงไปทางใต้ของคาบสมุทรเกาหลีหรือบริเวณเมืองกวางจูในปัจจุบัน โดยสามารถยึดครองอาณาจักรเดิมของชนเผ่ามาฮันและได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นอาณาจักรในสมัยกษัตริย์โคอี และสามารถมีอำนาจทัดเทียมกับอาณาจักรโคกูรยอที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือ โครงสร้างสังคมและระบบราชการของอาณาจักรแพกเจได้รับอิทธิพลจากจีนอย่างมาก เช่น มีการแบ่งขุนนางออกเป็น 3 สาย 16 ระดับ สำนักงานสำหรับขุนนางเหล่านี้มีทั้งหมด 22 สำนัก แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สำนักแฉก-กวาน เป็นสำนักงานกิจการภายในที่เกี่ยวข้องกับราชสำนัก และสำนักแฉก-กวาน เป็นสำนักที่เกี่ยวกับการบริหารทั่วไป อาณาจักรแพกเจ

มีการแบ่งการปกครองออกเป็น 5 พัง หรือเขต ได้แก่ เขตศูนย์กลาง เขตเหนือ เขตใต้ เขตตะวันออก และเขต ตะวันตก ระบบการถือครองที่ดินและระบบการเก็บภาษีของอาณาจักรแพกเจมีลักษณะคล้ายคลึงกับ อาณาจักรโคกูรยอและอาณาจักรซิลลา คือประชาชนต้องจ่ายภาษีในรูปผ้าไหม ผ้าป่าน และข้าวเปลือก ราษฎรชายทุกคนมีหน้าที่เป็นทหารโดยบังคับและเป็นแรงงานให้อาณาจักร ส่วนเชลยสงครามจากรัฐอื่นต้อง ตกเป็นทาส

ภาพที่ 2 : แผนที่อาณาจักรแพกเจ

ที่มา : <http://th.wikipedia.org/wiki/อาณาจักรคยา>

อาณาจักรซิลลา มีระยะเวลาการดำรงอยู่ของอาณาจักร 992 ปี พัฒนาขึ้นมาจากชนเผ่าซาโรที่มีถิ่นฐานบริเวณเมืองคยองจูในปัจจุบัน อาณาจักรซิลลาไม่ได้มีความเข้มแข็งทางทหารเหมือนอาณาจักรแพกเจ

เพื่อนบ้าน ดังนั้น อาณาจักรชิลลาจึงพยายามเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรโคกูรยอที่มีอำนาจทางตอนเหนือ อาณาจักรชิลลาได้รับวัฒนธรรมขุนนางตามแบบของจีนเช่นเดียวกันแต่นำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับระบบชนชั้นในสังคมของตน กล่าวคือ ขุนนางจะต้องมาจากชนชั้นสูงเท่านั้น โดยไม่เปิดโอกาสให้ชนชั้นกลางและชนชั้นล่างขึ้นมาเป็นขุนนางโดยเด็ดขาด แม้ว่าภายหลังจะมีการผ่อนคลายกฎระเบียบต่างๆ อาณาจักรชิลลามีการแบ่งชนชั้นที่เป็นเอกเทศไม่เหมือนอาณาจักรอื่นเป็นระบบที่เรียกว่า ระบบการจัดลำดับกระดูก ซึ่งมีหลักเกณฑ์ว่า สถานะของคนในสังคมถูกกำหนดโดยสายตระกูลทั้งการสืบเชื้อสายโลหิต หรือการแต่งงาน ชนชั้นสูงแบ่งเป็น ซองโกล และชินโกล ซึ่งเป็นชนชั้นกษัตริย์เท่านั้นที่เหลือถือว่าเป็นชนชั้นทุยมโดยแบ่งเป็น 6 ระดับ

ระบบชนชั้นของอาณาจักรชิลลาค่อนข้างสวางอำนาจการปกครองไว้ในหมู่ชนชั้นสูงเท่านั้น โดยแบ่งขุนนางออกเป็น 17 ระดับ ขุนนาง 17 ระดับนี้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มตามระดับชนชั้นของสังคม แม้ว่าอาณาจักรชิลลาจะรับระบบขุนนางแบบจีนมาใช้แต่ก็เป็นไปในลักษณะที่เป็นผสมผสานกับวัฒนธรรมการปกครองแบบเผ่าเดิมของตนเอง ลักษณะอย่างหนึ่งที่ปรากฏคือ ระบบฮวาแบก หรือระบบที่จัดให้มีการประชุมของกลุ่มชั้นผู้นำในสังคมทุกครั้งเพื่อตัดสินใจในเรื่องสำคัญๆ ของสังคม ศูนย์กลางของสถาบันทหารของอาณาจักรชิลลาคือโรงเรียนทหารที่เรียกว่า ฮวารัง ซึ่งเป็นระบบที่หลงเหลือมาตั้งแต่สมัยสังคมชนเผ่า สถาบันทหารฮวารังเป็นที่ฝึกหัดทางการทหารให้แก่บุตรหลานตระกูลขุนนางเพื่อเตรียมพร้อมด้านการรบ ผู้นำทางทหารที่สำคัญของอาณาจักรชิลลาส่วนมากจะต้องผ่านการฝึกหัดอบรมจากสถาบันนี้⁴

ส่วนระบบการถือครองที่ดินของอาณาจักรชิลลานั้นคล้ายคลึงกับอาณาจักรแพกเจคือ ที่ดินในอาณาจักรถือเป็นราชสมบัติ กษัตริย์จะมอบที่ดินให้แก่ขุนนางหรือทหารตามแต่ความดีความชอบ โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ ที่ดินประเภทซาจอน เป็นที่ดินพระราชทานถาวรที่สามารถสืบทอดทางมรดกให้แก่ลูกหลานได้ และที่ดินประเภทซิกอึบ ที่มอบให้ทำกินหรือใช้หารายได้จากภาษีที่ดินในช่วงอายุของขุนนางเท่านั้น

⁴ เช่น คิมยูชิน ผู้นำทหาร หรือคิมซุนจู ขุนนาง ซึ่งได้รับการสถาปนาเป็นกษัตริย์มูฮอลที่มีบทบาทในการรวมคาบสมุทรเกาหลีให้แก่อาณาจักรชิลลา.

ภาพที่ 3 : แผนที่อาณาจักรซิลลา

ที่มา : <http://th.wikipedia.org/wiki/ซิลลา>

ทั้ง 3 อาณาจักรนั้นล้วนได้รับอิทธิพลจากจีนทั้งในด้านการบริหารแผ่นดินและการปกครอง การก่อเกิด 3 อาณาจักรขึ้นมาเปรียบได้ว่าเป็นเหมือนยุค 3 ก๊ก ของจีน เพราะนับเป็นการสร้างความเจริญก้าวหน้าทางวัฒนธรรม กำหนดระบบกษัตริย์และระบบราชวงศ์ การรวมการปกครอง การรับเอาอิทธิพลทางสังคมจากจีน เช่น ระบบราชการ พุทธศาสนา และระบบชนชั้น ซึ่งความสัมพันธ์ทั้งสามอาณาจักรในเริ่มแรกนั้น อาณาจักรโคกูรยอและอาณาจักรแพกเจมีความเข้มแข็งในด้านการทหารมากทั้งสองอาณาจักรทำให้มีการเข้าโจมตีเพื่อแย่งชิงพื้นที่กันเป็นประจำ ส่วนอาณาจักรซิลลาเป็นอาณาจักรสุดท้ายที่ก้าวขึ้นมาเป็นอาณาจักรไม่ได้มีความเข้มแข็งทางทหารเหมือนกับอาณาจักรโคกูรยอและอาณาจักรแพกเจ อาณาจักรซิลลาจึงพยายามเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรโคกูรยอที่มีความเข้มแข็งทางด้านการทหารและได้ขอความช่วยเหลือจากอาณาจักรโคกูรยออยู่เสมอ เช่น การช่วยขับไล่กองทัพญี่ปุ่นที่เข้ามารุกรานอาณาจักรซิลลา จนกระทั่งช่วงปลายศตวรรษที่ 6 อาณาจักรซิลลาเริ่มเข้มแข็งมากขึ้นพร้อมกับความสัมพันธ์ของทั้ง 3 อาณาจักรนั้นเริ่มเปลี่ยนแปลงไป โดยพันธมิตรเดิมของอาณาจักรซิลลาคืออาณาจักรโคกูรยอได้หันไปผูกมิตรกับอาณาจักร

แพกเจเพื่อพยายามต้านทานอำนาจของอาณาจักรซิลลาที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้อาณาจักรซิลลาต้องหาพันธมิตร เพื่อป้องกันการรุกรานจากอาณาจักรแพกเจและโคกูรยอ จึงได้หันไปผูกมิตรกับราชวงศ์สุ่ยที่ก้าวขึ้นมามีอำนาจในประเทศจีนช่วงนั้น

ภาพที่ 4 : แผนที่ของอาณาจักรเกาหลียุค 3 ก๊ก

ที่มา : http://writer.dek-d.com/with_Draculza/story/viewlongc.php?id=574110&chapter=7

ประวัติศาสตร์จีนสมัยราชวงศ์สุ่ยและราชวงศ์ถังอย่างสังเขป

ยุค 3 ก๊กของเกาหลีตรงกับสมัยราชวงศ์สุ่ยและราชวงศ์ถังของจีน (ค.ศ.581 – ค.ศ. 741) ราชวงศ์สุ่ย เริ่มต้นเมื่อ ค.ศ. 581 โดยหยางเจียน ญาติฝ่ายมเหสีของราชวงศ์เป่ย์โจวยึดอำนาจและก่อตั้งราชวงศ์สุ่ย ตั้ง นครหลวง ณ ฉางอาน และได้ปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้ ทรงพระนามว่า พระเจ้าสุ่ยเหวินตี้ ค.ศ. 580 ราชวงศ์สุ่ยปราบหัวเมืองต่างๆจนราบคาบ รวบรวมประเทศจีนให้มีเอกภาพเป็นปึกแผ่น เมื่อประเทศเป็น เอกภาพ สงครามสิ้นสุดลง ประชาชนมีเวลาในการทำมาหากินที่มากขึ้นการเดินทางเร็ว การต่อเรือ หัตถกรรม ต่างๆ มีความก้าวหน้า เศรษฐกิจเจริญรุ่งเรือง จนภายหลังเกิดการยึดราชสมบัติโดยราชโอรสหยางกว่างได้ทำ

การปลงพระชนม์พระเจ้าสุยเหวินตี้ผู้เป็นพ่อ ตั้งตนเป็นฮ่องเต้ทรงพระนาม สุยหยางตี้ และได้มีการโยกย้ายไปสร้างเมืองหลวงทางตะวันออกที่ลั่วหยาง ทำให้ลั่วหยางเจริญรุ่งเรืองในเวลาต่อมา

เพื่อความมั่นคงในการปกครองและความสะดวกในการคมนาคม ค.ศ.605 สุยหยางตี้ สั่งให้ขุดคลองหย่งจี้ฉี ฉงจี้ฉี ก้านโกวและเจียงหนานเหอ สี่ตอนรวมทั้งหมดยาว 2,000 กิโลเมตร โดยมีลั่วหยางเป็นจุดศูนย์กลาง

ราชวงศ์สุ่ยเสื่อมลงจากเหตุการณ์ที่ชาวชนวนลุกขึ้นต่อต้านราชวงศ์ สาเหตุมาจากพระเจ้าสุยหยางตี้เป็นกษัตริย์ที่ไม่มีความเป็นนักปกครอง ใช้อำนาจต่างๆ ไปกับการแสวงหาความสุขเข้าสู่ตนเพียงอย่างเดียว เป็นคนโง่โง่และไม่เอาใจใส่ราชการแผ่นดิน เกณฑ์แรงงานไปใช้อย่างไม่มีเหตุผลอยู่เสมอ ทั้งการเกณฑ์แรงงานถึงเดือนละ 2 ล้านคน ไปสร้างพระราชวังตงตู (พระราชวังตะวันออก) ที่ลั่วหยางและขุดคลองล่องเรือเที่ยวตามคลองที่ขุดขึ้นมาถึง 3 ครั้ง และตลอดระยะทางที่ผ่านประชาชนต้องจัดพิธีรับเสด็จอย่างหรูหรา ต้องจัดอาหารไว้มากมาย เมื่อเสวยไม่หมดก็ทิ้งอาหารลงในคลองที่ขุดขึ้นมา ได้ยกทัพทำสงครามรุกรานเกาหลี เกณฑ์แรงงานและช่างต่อเรือเป็นจำนวนมาก แรงงานต้องเร่งทำงานในน้ำจนตัวเน่าเปื่อย เพื่อให้เสร็จตามกำหนด ค.ศ.612 กองทัพสุยกว่าล้านคนยกทัพไปตีเกาหลีและพ่ายแพ้ยับเยินกลับมา หลังจากนั้นยังยกทัพไปตีเกาหลีอีก 2 ครั้ง ก็พ่ายยับเยินกลับมาอีกทั้ง 2 ครั้ง การเกณฑ์แรงงานและทหารไม่เว้นว่างจนชาวชนวนไม่สามารถดำรงชีวิตอย่างปกติได้ทำให้ใน ค.ศ.611 ชาวชนวนแถบภูเขาฉางไปซาน ในมณฑลซานตง ภายใต้การนำของหวางป้อลุกขึ้นสู้ หลังจากนั้นผู้ที่ไม่ชอบพระเจ้าสุยหยางตี้ก็เริ่มเข้ามาสมทบอีกมากมายขบวนทหารหลังไหลมาจากแต่ละทิศแต่ละทางจนเป็นกองทัพที่เข้มแข็ง จนในปี ค.ศ.618 สุยหยางตี้ถูกผู้ติดตามฆ่าตายที่เจียงตง เป็นการสิ้นสุดลงของราชวงศ์สุ่ย หลีหยวนขุนศึกรักษาการไต้ยวน มณฑลซานซีของราชวงศ์สุ่ย ประกาศปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้ ตั้งราชธานีที่ฉางอาน สถาปนาราชวงศ์ถัง ขุนศึกหลีหยวนได้ทรงพระนามว่า พระเจ้าถังไท่จู และได้ทำการปราบหัวเมืองทั่วประเทศจนหมดสิ้น⁵

5

คลังอรรถาธิบายและ คมกริช อรรถาธิบาย, ประวัติศาสตร์จีน กำเนิดมนุษย์ดึกดำบรรพ์ถึงอารยธรรมใหม่ (กรุงเทพมหานคร : สุภาพใจ, 2556), 103-105.

ภาพที่ 5 : พระเจ้าสุยหยางตี้

ที่มา : <http://www.manager.co.th/China/viewnews.aspx?NewsID=9470000073814>

สมัยราชวงศ์ถังหลังจากหลีหยวนได้ขึ้นครองราชย์ในปี ค.ศ. 618 ทรงพระนามว่า พระเจ้าถังไท่จู และตั้งราชวงศ์ถังขึ้นมา กลุ่มขุนศึกที่ตั้งตัวเป็นใหญ่ตามท้องถิ่นต่างๆยังทำสงครามกันไม่หยุดหย่อน ดังนั้น พระเจ้าถังไท่จูจึงเลือกใช้กลยุทธ์ของหลีซื่อหมินผู้เป็นบุตรชายคนรอง ใช้กำลังพลและทำให้กลุ่มขุนศึกแตกแยกทำลายกองกำลังต่างๆ ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อต่อต้านราชวงศ์สุ่ยทั้งหลาย ตลอดจนบรรดากลุ่มอิทธิพลที่ยึดครองดินแดนต่างๆ ใช้เวลาถึง 10 ปี จึงสามารถรวมแผ่นดินจีนให้เป็นเอกภาพได้อีกครั้ง ต่อมาพระเจ้าถังไท่จูได้มอบราชสมบัติให้แก่หลีซื่อหมินราชบุตรรองครอง ราชากิเชกเป็นพระเจ้าถังโจ่ง พระองค์ทรงเป็นนักปกครองและนักการทหารชั้นยอด มีความสามารถในการเลือกคน รับฟังคำแนะนำตัดสินต่างๆ อุตสาหะในการบริหารราชการ พระเจ้าถังโจ่งครองราชย์บัลลังก์อยู่ 22 ปี (ค.ศ.627-649) ราษฎรมีชีวิตมั่นคงสงบสุขทั่วหน้า สภาพสังคมรุ่งเรือง นักประวัติศาสตร์ขนานนามยุคนี้ว่า สมัยปกครองเงินกวน

หลังจากพระเจ้าถังโจ่งสวรรคต พระราชโอรสก็ขึ้นสืบราชสมบัติ พระนามว่า พระเจ้าถังเกาจง พระเจ้าถังเกาจงเป็นกษัตริย์ที่อ่อนแอ หลงใหลในตำนานบูเซ็กเทียน และแต่งตั้งเป็นราชินี ทำให้อำนาจต่างๆเริ่มเป็นของพระนาง ต่อมาในสมัยพระเจ้าถังโจ่งจง พระนางบูเซ็กเทียนก็เข้ามากุมอำนาจอย่างแท้จริง และได้ถอดพระเจ้าถังโจ่งจงและถึงลุ่มออกจากตำแหน่งแล้วตั้งตนเป็นจักรพรรดินี ขนานนามตนเองเป็นเซิ่งเสินหวงตี้

พร้อมทั้งเปลี่ยนชื่อราชวงศ์ถังเป็นราชวงศ์โจว ราชวงศ์โจวยึดหยัดอยู่ได้ 15 ปี พระนางบูเช็กเทียนก็ทรงประชวรสิ้นพระชนม์ บรรดาขุนนางก็ยกพระเจ้าถังจงจงกลับขึ้นครองราชย์และกลับมาใช้ชื่อราชวงศ์ถังอีกครั้ง

ในปี ค.ศ. 713-741 สมัยรัชกาลพระเจ้าถังเสวียนจงซึ่งถือว่าเป็นยุคที่รุ่งเรืองที่สุดในสมัยราชวงศ์ถัง พระเจ้าถังเสวียนจงทรงเลือกใช้เหยาฉงและซ่งจิ้งเป็นอัครเสนาบดีตามลำดับ ในการเป็นผู้ช่วยแก้ปัญหาจุดบกพร่องต่างๆด้านการปกครองที่มีในสมัยอู่โจว ทั้งด้านที่ดิน ภาษี ทำให้สภาพเศรษฐกิจสังคมที่กำลังเจริญรุ่งเรืองมากในสมัยเงินกวนมีความเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น ปลายยุคโคหยวน จำนวนประชากรเพิ่มขึ้นจากยุคต้นราชวงศ์ถังถึง 4 เท่าตัว จนมีประชากรถึง 50 กว่าล้านคน พื้นที่ทำกินของราษฎรก็ขยายตัวมากขึ้น รัฐบาลสะสมเสบียงอาหารไว้ได้อย่างสมบูรณ์ ประเทศจีนยุคนี้เป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของเอเชีย นักประวัติศาสตร์ขนานนามยุคนี้ว่า สมัยปกครองโคหยวน⁶

ภาพที่ 6 : พระเจ้าถังเสวียนจง

<http://th.wikipedia.org/wiki/จักรพรรดิถังเสวียนจง>

⁶ วิสัย ลี้มู่วารานันต์ ศรีวิภาณูจน์กุลยานนท์และ เอกศักดิ์ ชินอักษรพงศ์, *ประวัติศาสตร์จีน* (กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546), 140-146.

ปัจจัยที่ทำให้จีนเข้ามามีบทบาทในเกาหลี

ในความวุ่นวายของเกาหลีในยุค 3 ก็ก จนเกิดความเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างก๊กต่างๆทำให้ประเทศจีนเข้ามามีบทบาทในการรวมเกาหลี โดยปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้ประเทศจีนเข้ามามีบทบาทในการรวมเกาหลีมีดังนี้

1. ความต้องการในการหาพันธมิตรของอาณาจักรซิลลา

ในปลายศตวรรษที่ 6 อาณาจักรซิลลาเริ่มเข้มแข็งมากขึ้น และความสัมพันธ์ของอาณาจักรทั้ง 3 เริ่มมีความเปลี่ยนแปลง พันธมิตรเดิมของอาณาจักรซิลลา คืออาณาจักรแพกเจได้มีการหันไปผูกมิตรกับอาณาจักรโคกูรยอเพื่อดำเนินอำนาจของอาณาจักรซิลลาที่เพิ่มมากขึ้น อาณาจักรซิลลาจึงต้องหาพันธมิตรเพื่อป้องกันการรุกรานจาก 2 อาณาจักร ซึ่งอาณาจักรซิลลาเลือกที่จะผูกมิตรกับราชวงศ์สุยที่ก้าวขึ้นมาเป็นอำนาจในประเทศจีนในช่วงนั้น

2. ประเทศจีนระแวงถึงความเป็นภัยจากอาณาจักรโคกูรยอ

ปัจจัยหนึ่งในการที่ราชวงศ์สุยร่วมมือเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรซิลลานั้นนอกเหนือจากการเพิ่มพันธมิตรแล้ว ยังมีสาเหตุมาจากอาณาจักรโคกูรยอได้มีการติดต่อกับพวกทูเจีย⁷ ซึ่งชาวทูเจียเป็นศัตรูกับชาวจินโดยตรง อีกทั้งอาณาจักรโคกูรยอตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของจินหรือแมนจูเรียของจิน จนถึงด้านเหนือของแหลมเกาหลี ทำให้ราชวงศ์สุยมีความระแวงว่าอาณาจักรโคกูรยอจะไม่เชื่อต่ออาณาจักรจิน หากอาณาจักรโคกูรยอทำการผูกเป็นพันธมิตรกับพวกทูเจียเป็นจะภัยต่ออาณาจักรจินอย่างมาก

3. ความต้องการในการถ่ายทอดวัฒนธรรม

อีกปัจจัยที่ทำให้จีนเข้ามามีส่วนร่วมในการรวมอาณาจักรเกาหลีคือ จินต้องการถ่ายทอดวัฒนธรรมของตนเองสู่เกาหลี เนื่องจากจินมีคิดว่าตนเองเป็นจุดศูนย์กลางของโลก วัฒนธรรมของตนนั้นมีความเจริญรุ่งเรืองกว่าเกาหลี ดังนั้นทุกครั้งที่จินสามารถยึดครองดินแดนอาณาจักรอื่นได้ ก็มักจะส่งชาวจินไปปกครองและพยายามถ่ายทอดความคิด ตลอดจนวัฒนธรรมต่างๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการกลืนทางวัฒนธรรมและกลายเป็นส่วนหนึ่งของจินในที่สุด ตัวอย่างเช่น หลังจากที่จินมีอำนาจเหนืออาณาจักรโคกูรยอแล้ว นายพลสุย เจน-ไชว์

⁷ ชาวเติร์ก

ก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าการทหารปกครองเขตโคกูรยอ ซึ่งผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของจีนและได้ถ่ายทอดวัฒนธรรมของจีน ระบบการปกครอง ศาสนาพุทธ ลัทธิต่างๆ ของจีนเข้าสู่อาณาจักรโคกูรยอและชาวเกาหลี

บทบาทของจีนในการรวมเกาหลี

ประเทศจีนได้เข้ามามีบทบาทในการในประเทศเกาหลี 2 วิธี คือการทหารและทูต การทูตคือการที่เลือกที่จะผูกสัมพันธ์ไมตรีกับอาณาจักรซิลลาและเลือกที่จะใช้วิธีการทางการทหารโดยการใช้กำลังทหารเข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยอและแพกเจ วิธีการทหารมีเหตุการณ์สำคัญต่างๆดังนี้

1. โจมตีอาณาจักรโคกูรยอสมัยราชวงศ์สุ่ยใน ค.ศ. 598 และ ค.ศ. 612

ค.ศ. 598 จักรพรรดิสุยเหวินตี้ของจีนได้ส่งกำลังทหารประมาณ 300,000 คนเข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยอ ซึ่งทางอาณาจักรโคกูรยอได้เตรียมการทำสงครามครั้งนี้ไว้แล้วโดยได้ส่งกำลังเข้าต้านกองทัพของจีนบริเวณลุ่มแม่น้ำเหลียว จนกองทัพของราชวงศ์สุ่ยไม่สามารถข้ามดินแดนเข้ามาได้ ประกอบกับสภาวะอากาศและโรคระบาดในขณะนั้น ทำให้กองทัพจีนพ่ายแพ้แล้วต้องถอยกลับไปที่สุดในที่สุด

ต่อมาใน ค.ศ. 612 ราชวงศ์สุ่ยได้มีการเปลี่ยนจักรพรรดิ ซึ่งจักรพรรดิองค์ต่อมาคือจักรพรรดิสุยหยางตี้ ได้พยายามกลับมายึดอาณาจักรโคกูรยออีกครั้ง คราวนี้จีนได้ส่งกองกำลังกองทัพมากกว่า 1,130,000 คน ขบวนทัพมีความยาวกว่า 1,000 ลี้ (ประมาณ 300 กม.) ส่วนทางอาณาจักรโคกูรยอก็ได้เตรียมการป้องกันเป็นอย่างดีอีกเช่นเคย โดย นายพล อิลจีมุนด็อก ได้รับมอบหมายจากกษัตริย์ให้นำทัพต้านกองกำลังจากจีน ด้านแรกคือ บริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำเหลียวตง กองทัพโคกูรยอได้ตั้งกองทัพจีนไว้เป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งจักรพรรดิหยางตี้ตัดสินใจ แยกกำลังพลราว 300,000 คนให้นายพลยู เทวินจู และนายพล จุง-เหวิน กระจายกำลังออกไปล้อมโจมตีเมืองเปียงยาง เมืองหลวงของอาณาจักรโคกูรยอ ทางนายพลอิลจีมุนด็อกก็ได้เตรียมการรับมือโดยวางกำลังขุมโจมตีกองทัพของจีนบริเวณแม่น้ำซัลซู⁸ ส่งผลให้จีนต้องสูญเสียกำลังทหารไปจำนวนมาก ประมาณกันว่ามีทหารประมาณ 2,700 คนเท่านั้นจากกองกำลัง 300,000 คน ที่รอดกลับไปได้ท้ายที่สุด จักรพรรดิสุยหยางตี้จำเป็นต้องยอมแพ้และถอนกำลังกลับประเทศจีน

⁸ แม่น้ำซอน ในปัจจุบัน

การพ่ายแพ้ของจีนต่ออาณาจักรโคกูรยอในครั้งนี้ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในราชสำนักของราชวงศ์สุ่ย และยังเป็นการทำลายขวัญกำลังใจของกองทัพอย่างมาก จนทำให้ราชวงศ์สุ่ยต้องเสื่อมอำนาจลงในอีก 6 ปีต่อมา (ค.ศ. 618)

2. โจมตีอาณาจักรโคกูรยอสมัยราชวงศ์ถังใน ค.ศ. 644 , 647 , 648 , 655

อาณาจักรโคกูรยอและอาณาจักรแพกเจซึ่งเป็นพันธมิตรกันได้พยายามเข้ายึดดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำฮั่นคืนจากอาณาจักรซิลลา เพื่อตัดขาดการติดต่อกันระหว่างราชวงศ์ถังกับอาณาจักรซิลลา แต่ราชวงศ์ถังได้อำนาจความเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรซิลลา เรียกร้องให้อาณาจักรโคกูรยอถอนทัพจากการบุกอาณาจักรซิลลาในทันที แต่ข้อเรียกร้องดังกล่าวถูกปฏิเสธจากอาณาจักรโคกูรยอ ทำให้ในปี ค.ศ. 644 จักรพรรดิไท่ซ่งของจีนจึงให้นายพลหลี่ ซื่อ-ฉี นำกองทัพบกประมาณ 200,000 คน และให้นายพลเจียง เหลียง นำกองทัพเรือกว่า 43,000 คน เข้าโจมตีเมืองเปียงยาง อาณาจักรโคกูรยอจึงส่งกองทัพเข้าต่อต้านการรุกรานตลอดแนวป้อมกำแพงที่ขนานกับแม่น้ำเหลียวโดยเฉพาะบริเวณป้อมอันซี หลังจากสู้รบกันเป็นเวลา 60 วัน กองทัพบกและกองทัพเรือของจีนจำเป็นต้องล่าถอยกลับไป และแม้ว่าจักรพรรดิไท่ซ่งได้พยายามส่งกองทัพมาอีก 3 ครั้งในปี ค.ศ. 647 ค.ศ.648 และ ค.ศ.655 แต่ก็ไม่เคยได้รับชัยชนะเหนืออาณาจักรโคกูรยอเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เมื่อจีนทำการโจมตีอาณาจักรโคกูรยอหลายครั้งแต่ไม่สามารถทำสำเร็จต้องพ่ายแพ้กลับมาทุกครั้ง ทำให้ราชวงศ์ถังตระหนักถึงความเข้มแข็งของอาณาจักรโคกูรยอ และความยากลำบากในการใช้ทหารของตนเองในการโจมตีเพียงฝ่ายเดียว ราชวงศ์ถังถึงทำการทำข้อตกลงกับอาณาจักรซิลลาขอกำลังทหารเพื่อให้ร่วมโจมตีอาณาจักรโคกูรยอจากทางใต้ ซึ่งก่อนหน้านี้จีนใช้กำลังทหารของตนเองเพียงฝ่ายเดียวในการเข้าโจมตี วิธีการนี้ประสบความสำเร็จในเวลาต่อมา

3. การเข้าโจมตีอาณาจักรแพกเจจากอาณาจักรซิลลาและราชวงศ์ถัง ใน ค.ศ. 660

ค.ศ. 660 กองกำลังร่วมระหว่างอาณาจักรซิลลาและจีนได้เข้าโจมตีอาณาจักรแพกเจซึ่งเป็นศัตรูกับอาณาจักรซิลลา นายพลคิม ยูชินได้นำกองกำลังกว่า 50,000 คน ของอาณาจักรซิลลาเข้าปะทะกับด่านแรกของกองกำลังอาณาจักรแพกเจที่นำทัพโดยนายพลคยอแบก บริเวณฮวางซัน และขยายการโจมตีต่อเนื่องเข้าไปล้อมเมืองซาปี (เมืองหลวงของอาณาจักรแพกเจ) จากนั้นกองทัพเรือของจีนกว่า 130,000 คน ที่นำโดย นายพลซู ตึง-ฟาง ก็ได้ยกทัพผ่านมาทางลุ่มแม่น้ำคิมและเข้าโจมตีอาณาจักรแพกเจ ในที่สุดอาณาจักรแพกเจ

จำต้องยอมแพ้ต่อจีนอย่างเป็นทางการในวันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 660 โดยกษัตริย์อียีจาของแพกเจได้ทรงลี้ภัยไปยังเมืองอุงจิน⁹ ถือเป็นการณ์สิ้นสุดอาณาจักรแพกเจ

หลังจากที่จีนสามารถยึดอำนาจอาณาจักรแพกเจได้แล้ว นายพลซู ดิง-ฟาง ได้ควบคุมเชลยศึกคือ เชื้อพระวงศ์และขุนนางชั้นสูงกลับประเทศจีน โดยมอบหมายให้นายพลหลิว เจินหยวน และกำลังพลอีก 10,000 คน กระจายกำลังเพื่อควบคุมเมืองสำคัญ¹⁰ ของอาณาจักรแพกเจไว้

4. โจมตีอาณาจักรโคกูรยอจากอาณาจักรซิลลาและราชวงศ์ถัง ใน ค.ศ. 661 และ ค.ศ. 667

ค.ศ. 661 กองกำลังร่วมของจีนและอาณาจักรซิลลาได้เข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยอเพื่อเป็นการรวมเกาหลีไว้เป็นหนึ่งเดียว ซึ่งการเข้าโจมตีครั้งนี้ นับเป็นสงครามครั้งที่ยุทธศาสตร์ที่รุนแรงที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของเกาหลี แต่ด้วยความสามารถของนายพลยอนแกโซมุนแห่งอาณาจักรโคกูรยอจึงสามารถขับไล่กองกำลังของอาณาจักรจีนและอาณาจักรซิลลาได้สำเร็จ ทว่าหลังจากการเสียชีวิตของนายพลยอนแกโซมุนในปี ค.ศ. 666 ทำให้อาณาจักรโคกูรยอที่อ่อนล้าจากภาวะการเกิดสงครามบ่อยครั้งนั้นอ่อนแอลงอย่างเห็นได้ชัด

ค.ศ. 667 กองกำลังร่วมจีนและอาณาจักรซิลลาได้เข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยออีกครั้ง โดยทางจีนได้ส่งนายพลหลิว ซื่อฉี และนายพลสุ่ย เจน-ไชว นำกำลังกองทัพบกและกองทัพเรือ ส่วนกองทัพของอาณาจักรซิลลามาโดยนายพลคิม อินมุน ครึ่งนี้กองกำลังร่วมสามารถมีชัยเหนืออาณาจักรโคกูรยอ ในเดือนกันยายน ค.ศ. 668 กษัตริย์องค์สุดท้ายของโคกูรยอ¹¹ และขุนนางชั้นสูงและเชลยกว่า 200,000 คน ถูกจับและนำไปในจีนในฐานะเชลยสงคราม

หลังจากจีนมีอำนาจเหนืออาณาจักรโคกูรยอแล้ว นายพล สุ่ม เจน-ไชว ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าการทหารปกครองเขตโคกูรยอ โดยผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของจีน

เมื่อจีนสามารถยึดครองอาณาจักรโคกูรยอและแพกเจได้ ก็จะส่งชาวจีนเข้าไปปกครองเพื่อถ่ายทอดความคิด วัฒนธรรม ระบบการปกครองต่างๆ เข้าสู่ทั้งอาณาจักรแพกเจและโคกูรยอ แม้กระทั่งอาณาจักรซิลลาที่จีนได้เข้ามาทางการทูตก็ได้รับวัฒนธรรม แนวคิด และ ระบบการปกครองจากจีนไปเช่นเดียวกัน ซึ่ง

⁹ เมือง กงจู ในปัจจุบัน

¹⁰ เช่น เมืองอุงจิน เมืองมาอัน เมืองทงมยอง เมืองคิม-นยอน และเมืองทอกอัน

¹¹ กษัตริย์โพจัง

สาเหตุที่จีนได้เข้ามาถ่ายทอดความคิด วัฒนธรรม และการปกครองนั้นเพื่อให้เกิดกระบวนการกลืนทาง วัฒนธรรมและกลายเป็นส่วนหนึ่งของจีนในที่สุด

การรวมเกาหลีเป็นหนึ่งเดียว

หลังจากที่จีนได้เข้ามาจับมือเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรซิลลาและทำการช่วยเหลืออาณาจักร ซิลลาในการเข้าโจมตีอาณาจักรแพกเจและโคกูรยอ จนสามารถยึดทั้งสองอาณาจักรได้สำเร็จแล้วทางจีนก็ได้ แต่งตั้งผู้นำที่เป็นเพียงหุ่นเชิดของตนโดยมาจากเชื้อพระวงศ์เดิมของแต่ละอาณาจักร เพื่อดำเนินการอำนาจของ อาณาจักรซิลลา ทางซิลลาจึงตระหนักได้ว่าจีนไม่ได้ต้องการให้อาณาจักรซิลลามีอำนาจเหนือดินแดนทั้งหมด ในคาบสมุทรเกาหลี ดังนั้นกษัตริย์ของซิลลาจึงเริ่มในการสนับสนุนกลุ่มกบฏที่ต่อต้านจีนอย่างลับๆ เช่นในปี ค.ศ. 670 กองกำลังต่อต้านจีนในเขตโคกูรยอเดิมนำโดยคอมโมจามได้เข้าโจมตีเมืองคุงโมและพยายามให้ เจ้าชายอันซิงแห่งอาณาจักรโคกูรยอเดิมนั้นเป็นกษัตริย์ของโคกูรยออีกครั้ง แม้จะไม่สำเร็จก็ตาม จนในปี ค.ศ. 671 อาณาจักรซิลลาได้เริ่มแสดงตัวเป็นพันธมิตรกับราชวงศ์ถังของจีนอย่างเปิดเผย โดยเข้าโจมตีศูนย์ บัญชาการทหารของจีนในเมืองซาปีของอาณาจักรแพกเจเดิม และสามารถยึดดินแดนของอาณาจักรแพกเจ เดิมได้ในที่สุด และอาณาจักรได้ทำสงครามกับกองทัพจีนบริเวณเมืองแมโซและบริเวณป้อมเมืองซอน¹² จน ประสบความสำเร็จ สามารถขับไล่จีนให้ถอยกลับไปถึงแม่น้ำเหลียวตงและครั้งนี้อาณาจักรซิลลาสามารถครอง ครองดินแดนทั้งหมดบนคาบสมุทรเกาหลีได้เป็นผลสำเร็จ

จีนยังคงไม่ล้มเลิกความพยายามในการยึดครองเกาหลีโดยจักรพรรดิเกาชุงของจีนซึ่งตระหนักถึงความ เข้มแข็งด้านการทหารของอาณาจักรซิลลา จึงได้ทำการหันมาสนับสนุนและเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เชื้อ พระวงศ์เดิมของอาณาจักรโคกูรยอและแพกเจ¹³ แต่ไม่สำเร็จ จนในปี ค.ศ.735 จีนจำต้องยอมแพ้ ถึงแม้ ดินแดนตอนบนของแม่น้ำแทตงยังคงเป็นเขตปกครองของจีนก็ตาม ถือว่าอาณาจักรซิลลาสามารถครอง ครองดินแดนทั้งหมดบนคาบสมุทรเกาหลีได้ทั้งหมดอย่างแท้จริง

¹² ตั้งอยู่บริเวณริมแม่น้ำเซซอง

¹³ คือ กษัตริย์โพจางของโคกูรยอ และ เจ้าชายยุงของแพกเจ

สรุป

การศึกษาบทบาทของประเทศจีนที่เข้ามามีอิทธิพลในการรวมดินแดนเกาหลีในยุค 3 ก๊ก จะเห็นได้ว่าประเทศจีนเข้ามามีบทบาทโดยวิธีการทูตและวิธีการทหารเป็นส่วนใหญ่ โดยการร่วมมือกับอาณาจักรซิลลาในการตีอาณาจักรโคกูรยอและอาณาจักรแพกเจ ทั้งนี้จีนมีจุดประสงค์หลักคือการขยายอำนาจและเผยแพร่วัฒนธรรมของตนเองเข้าสู่เกาหลี แม้สุดท้ายหลังจากที่จีนและอาณาจักรซิลลาสามารถยึดครองแผ่นดินเกาหลีได้สำเร็จ จีนก็ถูกอาณาจักรซิลลาโจมตีขับไล่ออกจากดินแดนของเกาหลีในที่สุด

แม้สุดท้ายจีนจะไม่สามารถเข้ามามีอำนาจในดินแดนของเกาหลีได้แต่วัฒนธรรม แนวคิด การปกครอง วิถีชีวิตต่างๆ ของจีนมากมายก็ถูกถ่ายทอดไปสู่อาณาจักรเกาหลีในยุคนั้น

บรรณานุกรม

คล่อง ศิริประภาธรรม และ คมกริช ศิริประภาธรรม. **ประวัติศาสตร์จีน กำเนิดมนุษย์ดึกดำบรรพ์ถึงอารยธรรมใหม่**. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2556.

โคเรียน โอเวอร์ซีอินฟอร์เมชัน เซอร์วิซ. **ความรู้เรื่องเมืองเกาหลี**. กรุงเทพฯ : แพร์พิทยา, 2517.

จินดา จำเริญ และคณะ. **สารานุกรมเกี่ยวกับเกาหลี**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แดयोग แพ็คกิ้ง แอนด์ พรินต์ติ้ง, 2546.

ดำรงค์ ฐานดี. เอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ : ความสัมพันธ์ระหว่างจีน เกาหลี และญี่ปุ่น จากยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงจาก [http://202.28.117.35/UserFiles/chapter1\(25\).pdf](http://202.28.117.35/UserFiles/chapter1(25).pdf)

บ้านจอมยุทธ์. เกาหลี (Korea) [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 7 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงจาก <http://www.baanjomjut.com/library/korea/01.html>

ไพบูลย์ ปิตะเสน. **ประวัติศาสตร์เกาหลีจากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย**. กรุงเทพฯ : คงวุฒิพัฒนาการ, 2545.

สายฝน รุ่งประเสริฐ วรรณสินธพ และ สุรภาพร รังสีอุทัย. **ประวัติศาสตร์จีน ยุคราชวงศ์ เล่ม 1**. กรุงเทพฯ : เพชรกะรัต, 2554.

วิไลย์ ลิ้มธาวรานันต์ ศรีวิภาญจน์ กุลยานนท์ และ เอกสิทธิ์ ชินอักรพงศ์. **ประวัติศาสตร์จีน**. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546.

Lives 1795. ยุคสามอาณาจักร (สามก๊ก)(57 ปีก่อนค.ศ. – ค.ศ. 668) [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 7 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงจาก <https://www.l3nr.org/posts/118373>

Pirun Server. ประวัติศาสตร์ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 7 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงจาก <http://pirun.ku.ac.th/~b521075155/Page%202.html>